

[A. C. Normann.]

sag ud af statens, ud af justitsministeriets hænder og over i privat forvaltning, der vil være billigere og mindre personalekrævende, hvis man da vælger et institut, der i forvejen har en stor forvaltningsafdeling. Jeg siger ikke dette som en påstand, jeg kan bevise, men som udtryk for mange, mange års erfaring ud fra sammenligninger mellem privat foretagsomhed og statsadministrationen. Og statens eneste funktion i et sådant tilfælde behøver jo kun at blive en kontrol, jeg tror af meget beskedent omfang. Det radikale venstre anbefaler ændringsforslagene og de 4 lovforslag til vedtagelse.

Poul Dam: Jeg skal ganske kort meddele, at vi fra vor side også kan tiltræde lovforslagene, som de nu foreligger. Vi er ikke så forfærdelig begejstrede for dem; det ville efter min mening have været rimeligere at finde en form, hvorunder overformynderiet kunne være fortsat med sit hidtidige arbejdsområde. Men da der ikke har kunnet opnås tilslutning til dette synspunkt, er den løsning, der nu er foreslået, formentlig den bedste af dem, der i øvrigt har været fremme.

Johan Asmussen: Når man tænker på og i Folketingstidende med første behandling ser de mange betænkeligheder og forbehold, der dengang kom til orde fra en række af ordførerne, bliver man klar over, at den højtærede justitsminister må have haft en betydelig overtalelsesevne under udvalgsarbejdet, hvis det da ikke ligefrem skulle være sådan, at lovforslagene var så gode, at de ved nærmere gennemgang talte for sig selv. Jeg vil tro, at sandheden ligger omtrent midt imellem.

Man har åbenbart meget hurtigt forladt tanken om en fuldstændig nedlæggelse af overformynderiet. Det var en tanke, som også jeg på mit partis vegne udtrykte en vis sympati for. Jeg må erkende, at jeg tror, at netop overformynderiets meget specielle karakter bevirker, at det er rigtigt at blive stående ved dets bevarelse. På den anden side er vi ikke så glade for, at det ligefrem skal blive en statsinstitution, og at midlerne — sagt uden nogen synderlig malice — skal forsvinde i den store stats-

kasse. Det undrer mig lidt at se, at man — så vidt jeg kan forstå af den meget beskedne og kortfattede udvalgsbetænkning — ikke i højere grad har dyrket spørgsmålet om en bevarelse som selvstændig institution og med massemidlerne adskilt fra statskassen, selv med de øvrige ændringer, man er inde på. Jeg har set af et notat fra justitsministeriet af 22. marts, at man har ment, at det var der i og for sig ikke noget i vejen for; det kunne godt være en statsinstitution, selv om massemidlerne blev holdt adskilt fra statskassen. Vi havde hellere set, at man havde forsøgt den udvej.

Med hensyn til de positive ting, som er kommet frem, skal jeg særlig hæfte mig ved, at man nu udvider anbringelsesmulighederne for umyndiges midler til også at omfatte aktier og indskud i investeringsforeninger; det er hårdt tiltrængt, at det kan lade sig gøre.

Som det er sagt af flere af de andre ordførere, er det væsentligste moment i hele nyordningen, at de umyndiges midler fremtidig kan forrentes på en, man kan vist godt sige anstændig måde. Når vi alle konstaterer, at det kan gøres, er det mærkeligt nok, synes jeg, at det fremgår af bemærkninger fra ministerens side, at det er ministerens hensigt at foranledige, at forrentningen fremtidig kommer til at svare til renten i de private pengeinstitutter. Nu har jeg den største respekt for justitsministerens hensigter, og jeg har ikke nogen grund til at have mindre respekt for en hvilken som helst fremtidig ministers; men rent principielt synes jeg, det er forkert ikke at give det udtryk i selve loven, når man som her er enig om noget bestemt og væsentligt. Jeg kan ikke se, at det er rigtigt, at noget væsentligt skal baseres på en ministers hensigt. Det samme kommer til orde flere andre steder i denne lovgivning. Jeg beklager, at man ikke i stedet for har givet det udtryk i loven; jeg tror ikke, det havde været så vanskeligt. Men der er altså håb om, at de umyndiges midler kan opnå at få en anstændig forrentning temmelig hurtigt.

Anderledes er det med de båndlagte midler. Både hr. Langkilde og jeg var temmelig stærkt inde på det ved første behandling; jeg kan ikke se, at man har